

Willeml räägib igaihele töt, olgo faks ehk talupoeg, tema neid ei larda, Willeml kufur on raske, kuida kadund wana herra ütles. Lehtede moondamisest wödin teile ühe töteliko tüki ise seletada, mis mino kadunt onole juhtunud, kes juba mõnda aastat Jumala ees, ja kuida meie suguwõsa, üks wäga ustatw mees oli. Tema oli kui kaheteistkümnne aastane poisike ükskord õhtul hoost otsides laane ära-efsinud; edasi tagasi joostes ja wahel wahel hõikades tuli wiimaks poisikesel wäsimus kätte. Et pimedal hõl enam lootust ei olnud metsast teed leida, heitis ta puu alla pikale, hirmo ja kartust täis, üffaino pimedas laanes hõmajale jääda. Juba kipusid poisikesel silmad wäsimuse pärast kinni waoma, kui kaugel metsa wahelt üks ele kuum tema silma ulatas, mis kui tule wari puuladwadest paistis. Poisike largas maast ja tõttas tulekuuma juhil edasi, lootes õõtselisi tule ääres leida. Edespidi minnes läks mets ifa paksmaks, mis läbi tulewalgus filmist kadus. Tema tungis paksust rägastikust waewaga läbi, kunni tül aea pärast jälle tule jälgile sai; tuli näis weel kaunis kaugel olewad ja mida ligemale ta jõudis seda paksmaks läks mets. Äkitselt ühe kõrge jämeda puu tagant edasi waadates, seisis tuluke fogemata tema ees. Suur oli poisikese ehmatus, kui tema õõtselisi nägi. Kaks musta habemetega mehed, paunad seljas ja pikad lepid käes seisid tule ääres, kolmas oli põlwili ja soras raudoraga tuld. Poisike tahtis salamahti rägastiko pakko pugeda,

kui õnnetumal kombel üks musta habeme mees teda filmas, ja ligemale käsikis astuda. Poisikesel õõtselid käsiko täites püksid kõwaste liiwa. Mis nüüd temale silma puutus, näitas imelikum kui ime. Mis tema seie saadik õõtseliste tuleks arwanud, oli üks hiilgaw raha hunnik, kõrge sipelga pesa sarnane; läikiw raha paistis tema silma, kui punatuline raud seppa lõetsu ees. „Astu ligemale, pois!“ käsikis üks habeme mees — „ja tee laela koti suu lahti!“ Pois täitis hirmoga käsiko. Habeme mees täitis